

Theater ~ U kakelt toch ook? (* * 1/2)

Kurt Van der Elst ©

Jaarlijks pakt Theater Antigone uit met een zogeheten wijkproject. Het gezelschap is gehuisvest in een Kortrijkse wijk, bevolkt door een bonte mengeling van mensen met andere culturen en achtergronden. Om de buurtbewoners intrinsiek bij de werking van het theater te betrekken en hen tevens te laten proeven van het leven op de scène, organiseert het gezelschap jaarlijks een (fel gesmaakt) wijkproject.

*De succesformule luidt als volgt: laat de enthousiastelingen samenwerken met een professionele kunstenaar. Dit leverde al enkele keren theateraal vuurwerk op, zoals met *Overleie* (2003-2004), begeleid door regisseur Raven Ruëll en *Just of Faust* (2005-2006) begeleid door regisseur Reinhilde Decler en met een tekstbewerking van Tom Dupont.*

© Kurt Van der Elst

Kurt Van der Elst ©

Dupont werkte al een aantal keren samen met de buurtbewoners en maakt langzaam maar zeker van de sociaalartistieke invalshoek zijn geprefereerde invalshoek als regisseur en auteur. Voor dit 11de wijkproject, waaruit er vertrokken werd van Eugène Ionesco's *Rhinocéros* (1959), levert dit jammer genoeg minder vuurwerk maar vooral gekakel op...

© Kurt Van der Elst

Kurt Van der Elst ©

Ionesco achterna

11 februari 2010. Er wordt reeds begonnen met eten om 17u45. Naast allerlei vleeswaren en kaas, zijn er omeletten, zwanworstjes en witte bonen in tomatensaus. De eigenlijke repetitie wordt aangevat met een

opwarming waarbij naast stemoefeningen ook de rug gemasseerd wordt. Globaal gezien is het geleverde spel goed. Inge neemt naarstig foto's. Op het einde van de repetitie krijg ik wat kritiek van de regisseur die mij meldt dat ik de vorige repetitie beter speelde.

Dit citaatje uit het dagboek van een van de acteurs maakt duidelijk hoezeer deze wijkprojecten veel meer zijn dan het puur focussen op een onovertroffen eindproduct. Binnen deze projecten is ook het samenzijn en het samen ontdekken van cruciaal belang. Sommige spelers staan voor de eerste keer op een scène, anderen hebben al wat amateurervaring. Maar allen delen ze een ongemeen frisse blik op het theater(leven). Precies omdat het theater hoogstens deel uitmaakt van hun vrije tijd.

De uitdaging voor de professionele begeleiders - dit keer zijn dat auteur en regisseur Tom Dupont en actrice en regisseuse Chris Thys - is enorm. Het wijkproject moet zowel een sociaal als artistiek geslaagd project worden. Op sociaal vlak is *Het einde van de wereld* glansrijk geslaagd. Het speelgenot spat niet alleen van de scène. Het plezier om zoveel spelplezier spat evengoed van de tribune af die meer dan ooit een ' *couleur locale* ' uitstraalt.

De uitdaging echter om Ionesco's *Rhinocéros* te bewerken tot een hedendaagse, relevante theatertekst bleek ietwat te groot. Dupont levert een aardig bewerking af waarin het dorp Hemelrijk wordt opgevoerd als het paradijs op aarde waar alles rustig en veilig is.

Wat hoor je?

Het koppel luistert en kijkt verwonderd naar elkaar

José:

Niets

Frank:

Inderdaad

Niets

Geen vliegmachien

Geen autostrades

Geen fabrieken

Geen spelende kinderen

Geen muziek

Geen dieren

Geen cafés

Niets niets niets

(Uit "Het einde van de wereld", Tom Dupont)

Uit dat niets ontstaat echter iets heel vervelends: een mysterieuze ziekte die bewoner na bewoner langzaam transformeert tot kip...

© Kurt Van der Elst

Te veel fictie

Ondanks de geformuleerde drijfveer om, vertrekkende vanuit Ionesco's stuk, een tekst en voorstelling te creëren die omgaat met de vraag "Waar komt onze angst vandaan en hoe gaan we daarmee om?", blijft de voorstelling iets te veel in een fictieve sfeer hangen met te weinig aansluiting bij de hedendaagse (leef)wereld.

Hierdoor ontstaat het gevoel te kijken naar een bevreemdende, onbestaande wereld. Ionesco's wereld in een actueel kleedje, als het ware. Dit is een beetje een gemiste kans, ondanks de inventieve vormgeving van huisscenograaf Giovanni Van Hoenacker samen met Nicolas Van Elslander en Tessa Goossens.

Het einde van de wereld is wat het beloofde te worden: een vermakelijke 'komische tragedie' die mensen met een ongewone angst voor de werkelijkheid portretteert. De angsthazen troepen samen in het haast surrealistische Hemelrijk om daar in alle veiligheid hun leven verder te zetten. Dit ontvluchten van de werkelijkheid en hun weigering de wereld in de ogen te zien, leidt tot hun transformatie tot kip.

Dupont en Thys regisseren de spelers gezwind door Duponts theatertekst die echter enige vormelijke en inhoudelijke scherpste mist om werkelijk tot een vlijmscherpe en ijzersterke stelling over de onveiligheid binnen onze samenleving te komen.

Els Van Steenberghe

Het einde van de wereld, Theater Antigone. Gezien op 26 februari 2010. Meer info: www.antigone.be